

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 648/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a zo sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Karkó, s. r. o., Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, advokátom a konateľom Mgr. Richardom Karkóom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 NcC 16/2017 z 26. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Karkó, s. r. o., Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, advokátom a konateľom Mgr. Richardom Karkóom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Ružomberok konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 14/2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 NcC 16/2017 z 26. júla 2017.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Žalobou podanou dňa 13. 12. 2016 na Okresnom súde Stará Ľubovňa sa žalobca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) domáha určenia, že je výlučným vlastníkom obrazu s názvom „Judáš vracia 30 strieborných“ autora Rembrandt Harmenszon van Rijn (ďalej aj „obraz“) a sťažovateľ je obraz povinný vydať žalobcovi v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobca podanou žalobou zároveň žiadal, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by sťažovateľovi zakázal nakladať s obrazom a aby sťažovateľovi prikázal obraz zložiť do úschovy na súde.

V časti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia Okresný súd Stará Ľubovňa Uznesením, č. kon. 8 C/32/2016-32 zo dňa 09. 01. 2017 návrhu žalobcu vyhovel a zakázal sťažovateľovi s obrazom akokoľvek nakladať.

Žaloba a Uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa č. kon. 8 C/32/2016-32, boli sťažovateľovi doručené súčasne – dňa 11. 01. 2017.

Nakoľko sťažovateľ považoval predmetné Uznesenie súdu prvej inštancie za nezákonné, nedôvodné a podané na miestne nepríslušnom súde, podal voči nemu dňa

21. 01. 2017 odvolanie. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o prvý procesný úkon, ktorý sťažovateľovi (žalovanému) patril, vzniesol o. i. námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Stará Lubovňa v zmysle ust. § 41 Civilného sporového poriadku. (ďalej „CSP“).

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, Uznesením č. kon. 6 Co/16/2017-79 zo dňa 02. 03. 2017 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o nariadenie bezodkladného opatrenia, pričom k námietke miestnej nepríslušnosti vznesenej sťažovateľom sa vyjadril nasledovne: „Odvolací súd bral do úvahy argumentáciu žalovaného týkajúcu sa miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, ktorú žalovaný podporil poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 M Obdo/3/2013 zo dňa 22. 08. 2013. K tomuto odvolací súd uvádza, že v prípade miestnej nepríslušnosti súdu rozhodujúceho o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia proti sebe stojí právo na včasnú ochranu ohrozeného práva a na druhej strane právo na zákonného sudcu. Odvolací súd s ohľadom na značnú majetkovú a umeleckú hodnotu predmetu konania – obraz od autora Rembrandt Harmenszoon van Rijn, dispozícia s ktorým by mohla znamenať extrémnu ujmu, zhoršenie postavenia jeho vlastníka, dospel k záveru, že v predmetnej veci je potrebné v záujme efektívneho výkonu spravodlivosti uprednostniť včasné poskytnutie ochrany ohrozenému právu... Odvolací súd však zdôrazňuje, že rozhodnutím o odvolaní proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia nie sú dotknuté účinky námietky miestnej nepríslušnosti žalovaného vo vzťahu ku konaniu vo veci samej.“ (bod 17. až 19. odôvodnenia Uznesenia Krajského súdu v Prešove, č. kon. 6 Co/16/2017-79 zo dňa 02. 03. 2017).

Okresný súd Stará Lubovňa následne po posúdení vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti postupom v zmysle ust. § 43 ods. 1 CSP dňa 10. 4. 2017 postúpil spor Okresnému súdu Ružomberok, ako súdu miestne príslušnému. Na Okresnom súde Ružomberok bola vec prijatá a ďalej vedená pod č. kon. 10 C 14/2017...

Po prevzatí veci Okresný súd Ružomberok nariadil pojednávanie, ktoré vykonal dňa 22. 06. 2007. Po otvorení pojednávania žalobca vzniesol „námietku zákonného sudcu“, nakoľko mal za to, že zákonným sudcom bol sudca Okresného súdu Stará Lubovňa. Na základe žalobcom vznesenej námietky Okresný súd Ružomberok odročil pojednávanie za účelom rozhodnutia o námietke zákonného sudcu v súvislosti so zmenou miestnej príslušnosti súdu...

Následne Okresný súd Ružomberok pri aplikácii ust. § 43 ods. 2 Civilného sporového poriadku predložil vec Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o miestnej príslušnosti s odôvodnením, že s postúpením predmetnej veci Okresným súdom Stará Ľubovňa nesúhlasí, pričom uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý pri určení miestnej príslušnosti vychádzal v zmysle ust. § 19 písm. a) Civilného sporového poriadku z miesta pracoviska žalovaného a taktiež z kontaktnej adresy uvedenej na internetovej stránke sťažovateľa [REDACTED].

Krajský súd v Žiline Uznesením zo dňa 26. 07. 2017, č. kon. 10 NcC/16/2017, rozhodol, že na rozhodnutie veci, aktuálne vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 10 C/14/2017 je miestne príslušný Okresný súd Stará Ľubovňa...

Uvedené Uznesenie Krajského súdu v Žiline nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 09. 2017, pričom vec bola opätovne postúpená na Okresný súd Stará Ľubovňa, kde je t. č. vedená pod č. kon. 6 C/94/2017...

Sťažovateľ touto sťažnosťou nemá ambíciu spochybňovať oprávnenosť žalobcom pôvodne zvoleného kritéria pre založenie miestnej príslušnosti (to bolo nakoniec skúmané v rámci rozhodnutí všeobecných súdov). Za v rozpore s ústavou garantovanými princípmi však považuje postup a rozhodnutie súdov po postúpení veci z Okresného súdu Stará Ľubovňa na Okresný súd Ružomberok...

Nakoľko Okresný súd Ružomberok bezodkladne nevyslovil svoju miestnu nepríslušnosť a vec nepostúpil na rozhodnutie nadriadenému súdu, práve naopak, začal vo veci konať, bola založená jeho miestna príslušnosť. Krajský súd v Žiline následne nebol oprávnený rozhodnúť o miestnej príslušnosti Okresného súdu Stará Ľubovňa, ale vec mal (z dôvodu predchádzajúceho konania vo veci) ponechať na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Ružomberok...»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní č. 10 C/14/2017 a Uznesením Krajského súdu v Žiline, č. kon. 10 NcC/16/2017 zo dňa 26. 07. 2017 porušené bolo.

II. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní č. 10 C/14/2017 a Uznesením Krajského súdu v Žiline, č. kon. 10 NcC/16/2017 zo dňa 26.07.2017 porušené bolo.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 07. 2017, č. kon. 10 NcC/16/2017, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

IV. Okresný súd Ružomberok a Krajský súd v Žiline sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokátskej kancelárie Karkó s. r. o..., a to do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Stážovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že

- Okresný súd Ružomberok označeným postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 14/2017, t. j. v dôsledku nesúhlasu s predložením veci postúpenej z Okresného súdu Stará Ľubovňa a pri aplikácii § 43 ods. 2 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) pochybil, pretože v § 19 CSP uvedené kritérium miestnej príslušnosti sa podľa neho vzťahuje len na pracovnoprávne spory,

- krajský súd pochybil, pretože konštatoval, že nesúhlas Okresného súdu Ružomberok s postúpením veci je dôvodný a rozhodol o tom, že na prerokovanie a rozhodnutie označenej veci je miestne príslušný Okresný súd Stará Ľubovňa, a preto považuje aj napadnutý postup Okresného súdu Ružomberok, ako aj uznesenie krajského súdu za svojvoľný a nepresvedčivý, za taký, ktorý porušuje jeho legitímne očakávania a jeho právnu istotu, pričom nespĺňa atribúty spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Vzhľadom na to, že spor medzi stranami vznikol za účinnosti Civilného sporového poriadku, aj na určenie miestnej príslušnosti sa vzťahujú relevantné ustanovenia tohto zákona.

Podľa § 13 CSP na konanie v prvej inštancii je miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 14 CSP všeobecným súdom fyzickej osoby je súd, v ktorého obvode má fyzická osoba adresu trvalého pobytu.

Podľa § 41 CSP súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

Podľa § 42 CSP ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 43 ods. 2 CSP ak súd, ktorému bol spor postúpený, s postúpením nesúhlasí, bezodkladne predloží súdny spis bez rozhodnutia spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti; ak ide o spor o miestnu príslušnosť, predloží súdny spis svojmu nadriadenému súdu. Týmto rozhodnutím sú súde viazané.

Podľa § 43 ods. 2 CSP ods. 3 právne účinky spojené s podaním žaloby alebo iného podania zostávajú pri postúpení sporu zachované.

Podľa § 111 ods. 3 CSP ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106 CSP, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

Podľa § 116 ods. 2 CSP ak sa súdu nepodarí žalobu doručiť na adresu zistenú postupom podľa § 116 ods. 1 CSP, zverejní súd oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu. Žaloba sa považuje po 15 dňoch od zverejnenia oznámenia za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie.

Podľa § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom Civilným sporovým poriadkom. Súd je teda povinný o možnosti vzniesť túto námietku poučiť žalovaného.

Z uvedeného vyplýva, že súd miestnu príslušnosť – okrem výlučnej miestnej príslušnosti – neskúma sám z úradnej povinnosti. Inak povedané, ak by žalobca v danom podal žalobu na súde, ktorý nie je miestne príslušný, súd nemá možnosť postúpiť spor príslušnému súdu. Miestnu príslušnosť môže skúmať až po tom, keď žalovaný vznesie pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, námietku miestnej nepríslušnosti, a ak je táto dôvodná, postupuje sa podľa § 43 CSP. Ak by súd bol toho názoru, že námietka miestnej nepríslušnosti je nedôvodná alebo nebola uplatnená včas, teda pri prvom procesnom úkone, ktorý žalovanému patril, neprihliadne na ňu a spor prejedná a rozhodne. Pod „neprihliadnutím“ rozumieme to, že námietka bude zažurnalizovaná v súdnom spise, súd však o nej nerozhodne. Nie je však vylúčené upovedomiť stranu, ktorá námietku vznesla, o tom, že súd na ňu neprihliadne, spor prejedná a rozhodne, pričom neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Ak súd zistí, že nie je príslušný, bezodkladne (teda ihneď, ako sa o nedostatku svojej príslušnosti dozvie) spor postúpi príslušnému súdu bez rozhodnutia. Novinkou oproti doterajšej úprave v § 105 OSP je explicitné ustanovenie, koho je súd povinný v prípade postúpenia sporu príslušnému súdu upovedomiť o postúpení. Ide len o žalobcu. Žalovaný musí byť upovedomený o postúpení veci len vtedy, ak mu už bola žaloba doručená.

Za doručenie sa považuje v zásade aj fikcia doručenia podľa § 111 ods. 3 CSP, a v prípade žalovaného, ktorý je fyzickou osobou, aj podľa § 116 ods. 2 CSP.

II.1 K sťažovateľom namietanému postupu Okresného súdu Stará Ľubovňa

Postup Okresného súdu Stará Ľubovňa podľa názoru ústavného súdu zodpovedá relevantnej právnej úprave, a to § 41 a § 42 CSP.

Čo sa týka namietaného postupu Okresného súdu Stará Ľubovňa, ústavný súd uvádza, že ide o štandardný postup všeobecného súdu, „ktorému bol spor postúpený“, a že ide o spor o miestnu príslušnosť. Zo zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Ružomberok z 22. júna 2017 vyplýva, že „Súd odročuje dnešné pojednávanie za účelom rozhodnutia o námietke zákonného sudcu v súvislosti so zmenou miestnej príslušnosti súdu.“. Následný postup Okresného súdu Ružomberok spočívajúci v predložení súdneho spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie navyše v súlade s § 43 ods. 2 CSP preto nemôže predstavovať žiadny zásah do označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že pokiaľ orgán verejnej moci postupuje v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy, t. j. na základe ústavy, v jeho medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nemôže byť porušiteľom základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 383/08, IV. ÚS 879/2013, IV. ÚS 40/2014).

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti smerujúcej proti postupu Okresného súdu Ružomberok zjavne neopodstatnená.

II.2 K sťažovateľom namietanej neodôvodnenosti napadnutého uznesenia krajského súdu

Ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi (základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny), je rozhodovanie o jeho veci tým súdom, ktorý je podľa zákona (Civilného sporového poriadku) na rozhodovanie o nej vecne, miestne a funkčne príslušný.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V uznesení krajského súdu sp. zn. 10 NcC 16/2017 z 26. júla 2017, ktorým tento súd rozhodol, že na prejednanie veci, aktuálne vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 10 C 14/2017, je miestne príslušný Okresný súd Stará Ľubovňa, označený súd uviedol:

«... 3. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný pri prvom úkone (§ 41 CSP) – odvolaní proti neodkladnému opatreniu – vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti. V rámci nej uviedol, že žalovaný má adresu trvalého pobytu v obci [REDAKOVANÉ] okres Ružomberok...

4. V písomnej reakcii na predmetnú námietku žalobca uviedol, že žalovaným deklarované trvalé bydlisko ([REDAKOVANÉ]), nemôže byť skutočne trvalým bydliskom žalovaného, keďže na uvedenej adrese nie je súkromný dom, ale sídlo Rímskokatolíckej fary farnosti [REDAKOVANÉ], kde žalovaný predtým pôsobil ako farár. V súčasnosti však pôsobí ako farár na Rímsko-katolíckom farskom úrade v [REDAKOVANÉ] (okres Stará Ľubovňa). Z povahy práce žalovaného, ako aj zo skutočnosti, že vzdialenosť medzi obcou [REDAKOVANÉ] a obcou [REDAKOVANÉ] (okres Stará Ľubovňa, resp. Okres Ružomberok) je 130 km vyplýva, že skutočným trvalým bydliskom žalovaného, v zmysle trvalého zdržiavania sa, nemôže byť [REDAKOVANÉ], preto považuje námietku miestnej nepríslušnosti za bezpredmetnú. Taktiež poukázal na to, že žalovaný na vlastnej internetovej stránke [REDAKOVANÉ] udáva ako svoju adresu [REDAKOVANÉ]. Skutočnosť, že žalovaný pôsobí ako farár vo farnosti [REDAKOVANÉ] preukázal výpisom zo schematizmu spišskej diecézy.

5. V následnom vyjadrení (č. l. 85 spisu) žalovaný uviedol, že predložením občianskeho preukazu v odvolaní voči nariadenému neodkladnému opatreniu dostatočne preukázal miesto svojho trvalého pobytu. Dodal, že pokiaľ žalobca poukazuje na § 19

písm. a/ CSP, podľa ktorého je popri všeobecnom súde žalovaného miestne príslušný súd, v obvode ktorého má žalovaný miesto výkonu práce podľa pracovnej zmluvy, táto príslušnosť je z povahy veci daná len v prípadoch pracovnoprávných sporov.

6. Obvod Okresného súdu Ružomberok patrí do obvodu Krajského súdu v Žiline, z čoho v zmysle § 43 ods. 2 CSP vyplýva oprávnenie tohto krajského súdu rozhodnúť o miestnej príslušnosti v prejednávanvej veci.

7. Argumentácia žalovaného (bod 5 veta druhá tohto odôvodnenia) je nesprávna. Z textu aplikovanej normy - § 19 písm. a/ CSP – nevyplýva záver, že tam upravené kritérium (miesto výkonu práce) miestnej príslušnosti danej na výber sa vzťahuje len na pracovnoprávne spory. Inak by zákonodarca zvolil (rovnako ako v prípade § 19 písm. d/ alebo e/ CSP) výslovnú/ explicitnú úpravu „druhu“ konania, na ktoré sa to-ktoré kritérium vzťahuje. Opísané tvrdenie žalovaného neobsahuje ani autorský komentár k aplikovanému procesnému kódexu – pozri Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, 2016, str. 139).

8. Pokiaľ teda CSP v rámci ustanovenia § 19 písm. a/ umožňuje popri všeobecnom súde (§ 14 CSP – určujúce hľadisko – trvalý pobyt) žalovaného podať žalobu aj na súde, v obvode ktorého má žalovaný miesto výkonu práce podľa pracovnej zmluvy, žalobca tým, že žalobu podal na Okresnom súde Stará Ľubovňa – keď žalovaný nespochybnil, že pracuje na farnosti [REDAKOVANÉ], čo vyplýva z listinného dôkazu „Schematizmus Spišskej diecézy“ na č. l. 73 spisu – „len“ využil svoje zákonné oprávnenie a právnou normou predvídaným/ aprobovaným spôsobom založil miestnu príslušnosť uvedeného súdu.

9. Nadväzne je z určujúceho hľadiska (ktorým je miesto výkonu práce) irelevantným tvrdenie (bod 5 veta prvá tohto odôvodnenia) žalovaného, že náležite preukázal miesto svojho trvalého pobytu.

10. Na základe konštatovaného krajský súd vyslovil/ určil, že nesúhlas Okresného súdu Ružomberok s postúpením veci je dôvodný a miestne príslušným súdom v prejednávanom prípade je Okresný súd Stará Ľubovňa, ktorým rozhodnutím/ určením sú súdy viazané (§ 43 ods. 2 veta druhá CSP).»

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je arbitrárne a nepresvedčivé, keďže právne

závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou (keďže krajský súd pri riešení sporu o miestnu príslušnosť postupoval a rozhodol v zmysle svojho oprávnenia podľa § 43 ods. 2 CSP). Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval závery krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa vyrovnal so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k tomuto rozhodnutiu.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj v kontexte čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať ani rozhodnutie v jeho neprospech v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2018